

Sygn.akt III AUa 822/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Alicja Sołowińska (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SO del. Tomasz Madej

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania R. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia po waloryzacji

na skutek apelacji wnioskodawcy R. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 sierpnia 2017 r. sygn. akt IV U 627/17

I. oddala apelację;

II. przyznaje radcy prawnemu K. N. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększone o należny podatek od towarów i usług oraz nakazuje wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Olsztynie.

SSO del. Tomasz Madej SSA Alicja Sołowińska SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

Sygn. akt III AUa 822/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 16 marca 2017 r. zwaloryzował R. D. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy poprzez pomnożenie ustalonej na dzień 28 lutego 2017 r. kwoty świadczenia, tj. 793,35 zł, przez wskaźnik waloryzacji, tj. 100,44%. Organ rentowy zaznaczył, że kwota podwyżki była mniejsza niż 7,50 zł, dlatego wysokość zwaloryzowanej renty ustalono poprzez dodanie kwoty 7,50 zł do ustalonej na dzień 28 lutego 2017 r. kwoty świadczenia, tj. do kwoty 799,85 zł. Świadczenie po waloryzacji wyniosło 800,85 zł i zostało podwyższone do 60% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 1.205,27 zł. Wysokość świadczenia do wypłaty od dnia 1 marca 2017 r., po uprzednim potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy, składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz kwoty potrąceń w związku z postępowaniami egzekucyjnymi (zajęciami komorniczymi), wyniosła miesięcznie 718,49 zł.

R. D. złożył odwołanie od tej decyzji. Nie zgodził się z jej treścią. Twierdził, że świadczenie rentowe jest wypłacane mu w zaniżonej wysokości, bo w wysokości mniejszej o 301,31 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy zaznaczył, że dokonał waloryzacji świadczenia rentowego wnioskodawcy na podstawie art. 88 i art. 89 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Waloryzacja renty nastąpiła przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r. i wskaźnika waloryzacji. Organ rentowy dodał, że prawidłowo dokonał ustalenia zwaloryzowanego świadczenia po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy, składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz kwoty potrąceń w związku z postępowaniami egzekucyjnymi.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2017 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 25 maja 1995 r. przyznał R. D. prawo do renty z tytułu częściowej (prawidłowo: całkowitej) niezdolności do pracy w związku z wypadkiem lub chorobą zawodową. Przeciwno R. D. toczą się postępowania egzekucyjne, przedmiotem których są świadczenia cywilnoprawne. Wierzycielami ubezpieczonego jest: (...) Bank S.A., (...) Bank S.A., N. (...) z siedzibą w W., Spółdzielnia Mieszkaniowa (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G., (...) N. (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w K. decyzją z dnia 16 marca 2017 r. zwaloryzował rentę R. D. od dnia 1 marca 2017 r. poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r. przez wskaźnik waloryzacji. Kwota zwaloryzowanego świadczenia wyniosła 796,84 zł. Podwyżka tego świadczenia okazała się niższa niż 7,50 zł, wobec czego wysokość zwaloryzowanej renty ustalono przez dodanie kwoty 7,50 zł do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2017 r. Renta po waloryzacji wyniosła 800,85 zł i w takiej wysokości była wypłacana od dnia 1 marca 2017 r. Organ rentowy podwyższył zwaloryzowane świadczenie do 60% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 1.205,27 zł brutto, a następnie zmniejszył kwotę świadczenia o kwotę przekazaną do depozytu w związku z kolejnymi potrąceniami, tj. o 301,31 zł. Od 1 marca 2017 r. podstawa opodatkowania stanowiła miesięcznie kwotę 1205 zł, zaliczka na podatek odprowadzana do Urzędu Skarbowego wyniosła 77 zł, zaś składka na ubezpieczenie społeczne – 108,47 zł, w tym odliczona od podatku kwota 93,41 zł, a odliczona z kwoty świadczenia kwota 15,60 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy dokonał prawidłowej waloryzacji świadczenia pobieranego przez ubezpieczonego, stosując art. 88 i art. 89 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych. Sąd uznał, że organ rentowy zasadnie pomnożył kwotę świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r. (tj. kwotę 793,35 zł) poprzez wskaźnik waloryzacji 100,44%. Z uwagi zaś na to, że kwota podwyżki okazała się niższa niż 7,50 zł, organ rentowy zasadnie ustalił wysokość zwaloryzowanej renty poprzez dodanie kwoty 7,50 zł do kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r., tj. do kwoty 793,35 zł.

Sąd zaznaczył, że zgodnie z art. 5 ust. 5 Ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, w przypadku renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i renty inwalidzkiej trzeciej grupy kwota waloryzacji, o której mowa w ust. 1, wynosi nie mniej niż 7,50. Według art. 6 ust. 5 pkt 5 tej ustawy waloryzacji, o której mowa w art. 5, podlegają świadczenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych. Sąd zaznaczył, że renta wnioskodawcy po waloryzacji wyniosła 800,85 zł, dlatego organ rentowy słusznie podwyższył ją do 60% zwaloryzowanej podstawy, tj. do kwoty 1205,27 zł brutto. Wynika to z art. 18 ust. 1 pkt 2 Ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych, według którego renta z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż 60 procent podstawy jej wymiaru dla osoby częściowo niezdolnej do pracy.

Sąd Okręgowy stwierdził również, że organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość świadczenia do wypłaty ubezpieczonemu od dnia 1 marca 2017 r. Organ rentowy prawidłowo ustalił kwoty, które ulegały potrąceniu, zaliczki na podatek dochodowy i składki ubezpieczenie zdrowotne. Sąd podkreślił, że w myśl art. 143 ust. 6 pkt c w przypadku

zbiegu potrąceń sum egzekwowanych na podstawie art. 139 ust. 1 pkt 3 i pkt 5 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (prawidłowo: Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) potrącenia nie mogą przekraczać łącznie 20% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu wyłącznie należności egzekwowane, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (prawidłowo: Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Za bezsporną Sąd uznał okoliczność, że należności egzekwowane od ubezpieczonego były wyłącznie należnościami cywilnoprawnymi. Nie były to należności alimentacyjne ani innego rodzaju należności opisane w art. 141 ustawy systemowej (prawidłowo: Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), których zakres potrącenia jest szerszy niż w niniejszej sprawie. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy prawidłowo dokonał potrącenia 25% świadczenia brutto otrzymywanego przez ubezpieczonego. Taka kwota jest wskazana w zaskarżonej decyzji.

Sąd zauważył również, że po wydaniu zaskarżonej decyzji nastąpiły zmiany prawne w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku których od dnia 1 lipca 2017 r. wolna od egzekucji i należności innych niż alimentacyjne jest kwota 75% najniższej emerytury, którą stanowi kwota 750 zł. Sąd zaznaczył jednak, że nowa regulacja nie obowiązuje w niniejszej sprawie, gdyż zaskarżona decyzja zapadła w starym stanie prawnym.

Uznając, że odwołanie jest niezasadne, Sąd Okręgowy oddalił je na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

R. D. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie. W piśmie z dnia 8 listopada 2017 r. (data wpływu do sądu) pełnomocnik skarżącego zarzucił naruszenie art. 139 ust. 1 pkt 5, art. 140 ust. 1 pkt 3 i art. 141 ust. 1 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (prawidłowo: Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz art. 2 Ustawy z dnia 21 października 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niewłaściwą interpretację i w konsekwencji uznanie, że organ rentowy dokonał potrąceń z renty zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Pełnomocnik skarżącego zaznaczył, że wolna od potrąceń powinna być kwota 750 zł, ponieważ na skutek zmiany Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ta kwota stanowi 75% najniższej emerytury i jest wolna od egzekucji i należności innych niż alimentacyjne. Pełnomocnik zaznaczył, że do zobowiązań istniejących w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej stosuje się art. 141 ust. 1 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz uwzględnienie odwołania w całości. Wniósł również o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej wniósł o przyznanie wynagrodzenia w wysokości 150% stawki minimalnej, co uzasadnił nakładem pracy i charakterem sprawy. W zakresie wniosków ewentualnych pełnomocnik wnioskodawcy domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania Sądowi pierwszej instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r. pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zaś pełnomocnik organu rentowego – o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań na gruncie niniejszej sprawy należy podkreślić, że zakres rozpoznania i orzekania (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu, a w drugim rzędzie – przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od tej decyzji. Przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia sądu w niniejszej sprawie była ocena zgodności z prawem wydanej przez organ rentowy decyzji o waloryzacji świadczenia, którym jest obecnie pobierana przez R. D. renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, której kwota, ustalona na dzień 28 lutego 2017 r., wynosiła 793,35 zł.

Zgodnie z art. 20 Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm., zwanej dalej „ustawą wypadkową”) renty z ubezpieczenia wypadkowego podlegają waloryzacji w terminach i na zasadach określonych w ustawie o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zasady rocznej waloryzacji emerytur i rent określają artykuły 88-94 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., zwanej dalej „ustawą emerytalną”). Unormowania zawarte w tych przepisach przewidują coroczną (od 1 marca) waloryzację emerytur i rent przyznanych przed terminem waloryzacji. Polega ona na pomnożeniu kwoty świadczenia oraz jego podstawy wymiaru (w wysokości przysługującej w ostatnim dniu lutego roku przeprowadzenia waloryzacji) przez wskaźnik waloryzacji. W stosunku do pobieranych emerytur i rent waloryzację przeprowadza się z urzędu.

Waloryzacja to czynność formalno-techniczna, skutkująca wzrostem świadczenia do kwoty równej iloczynowi kwoty świadczenia oraz wskaźnika waloryzacji. W ramach prowadzonego procesu waloryzacji nie dochodzi do zmian w zakresie wysokości samego świadczenia poddawanego waloryzacji. Wobec powyższego decyzja waloryzacyjna nie otwiera sporu co do wysokości świadczenia podlegającego waloryzacji, ale nie zamyka ona drogi i nie stoi na przeszkodzie w inicjowaniu postępowania dotyczącego ustalenia wysokości świadczenia.

W złożonej apelacji skarżący kwestionuje wysokość ustalonej od 1 marca 2017 r. renty, przy czym jego zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania wysokości potrąceń dokonanych z tego świadczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy prawidłowo dokonał waloryzacji świadczenia wnioskodawcy. Wysokość zwaloryzowanej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy została ustalona według obowiązujących przepisów, na podstawie prawidłowego wskaźnika waloryzacji. Jak wynika z Komunikatu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2017 r. wskaźnik ten wynosi 100,44%. Taki wskaźnik został zastosowany przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Nadto wskaźnik ten, stosownie do powołanych przepisów, został pomnożony przez kwotę świadczenia pobieranego przez wnioskodawcę na ostatni dzień lutego 2017 r. Wobec tego, że ustalona w ten sposób kwota podwyżki renty była niższa niż 7,50 zł, wysokość zwaloryzowanej renty ustalono przez dodanie kwoty waloryzacji (7,50 zł) do kwoty świadczenia. Wysokość świadczenia rentowego po waloryzacji wyniosła 800,85 zł, ale na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy wypadkowej została podwyższona do 60% podstawy jej wymiaru, ponieważ zgodnie z tym przepisem renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż 60% podstawy jej wymiaru dla osoby częściowo niezdolnej do pracy. Zwaloryzowane świadczenie zostało zatem podwyższone do kwoty 1.205,27 zł brutto.

Mając na uwadze jednoznaczne przepisy o waloryzacji świadczeń oraz okoliczności niniejszej sprawy, nie można podzielić zarzutów apelacji o nieprawidłowości dokonania przez organ rentowy od dnia 1 marca 2017 r. waloryzacji przysługującej R. D. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty wnioskodawcy dotyczące niezasadnego, jego zdaniem, miesięcznego obniżania wysokości zwaloryzowanej renty o kwotę potrąceń wynoszącej 301,31 zł.

To, czy wysokość potrącenia ze świadczenia rentowego mieściła się w granicach przewidzianych prawem, wymaga analizy odpowiednich przepisów. Na podstawie odesłania zawartego w art. 58 Ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zakresie nieuregulowanym tą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W myśl art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., zwanej dalej „ustawą emerytalną”) ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne. Kwota potrąceń dokonywanych ze świadczenia rentowego z ubezpieczenia wypadkowego wnioskodawcy na rzecz kilku wierzycieli nie może przekraczać wysokości dopuszczalnej przez przepisy art. 140 ust. 1 pkt 3 lit. c i ust. 6 pkt 1 lit. c w zw. z art. 141 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy emerytalnej, tj. wysokości 25% świadczenia rentowego, przy czym renta jest wolna od egzekucji i potrąceń w części odpowiadającej 50% kwoty najniższej renty. Zgodnie bowiem z art. 140 ust. 1 ustawy emerytalnej potrącenia, o których mowa w art. 139, mogą być dokonywane, z zastrzeżeniem art. 141, w następujących granicach:

- 1) świadczeń alimentacyjnych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 – do wysokości 60% świadczenia;
- 2) należności egzekwowanych związanych z:
 - a) odpłatnością za pobyt w domach pomocy społecznej,
 - b) odpłatnością za pobyt w zakładach opiekuńczo-leczniczych,
 - c) odpłatnością za pobyt w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych– do wysokości 50% świadczenia;
- 3) innych egzekwowanych należności – do wysokości 25% świadczenia.

W myśl art. 140 ust. 6 pkt 1 ustawy emerytalnej w przypadku zbiegu potrąceń sum egzekwowanych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 i 5, potrącenia nie mogą przekraczać łącznie:

- a) 60% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu należności alimentacyjne,
- b) 50% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu należności inne niż alimentacyjne, z zastrzeżeniem lit. c,
- c) 25% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu wyłącznie należności egzekwowane, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 3.

Zgodnie z art. 140 ust. 7 ustawy emerytalnej wysokość części świadczenia podlegającego egzekucjom, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość potrąceń, o których mowa w ust. 4, a także wysokość części świadczenia podlegającego potrąceniom, o których mowa w ust. 6 i 6a, oraz ustaloną orzeczeniem sądu, ugodą sądową lub aktem notarialnym procentową wysokość potrąceń ze świadczeń z tytułu należności alimentacyjnych bez wskazania sposobu ich naliczania, ustala się od kwoty świadczenia przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Jak wynika natomiast z art. 141 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, emerytury i renty są wolne od egzekucji i potrąceń, z zastrzeżeniem ust. 2, w części odpowiadającej:

- 1) 50% kwoty najniższej emerytury lub renty – zależnie od rodzaju pobieranego przez emeryta (rencistę) świadczenia – przy potrącaniu:
 - a) należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3, wraz z kosztami i opłatami egzekucyjnymi,
 - b) należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 4,
 - c) należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5 (należności innych niż świadczenia alimentacyjne, czyli takich jak w niniejszej sprawie), wraz z kosztami i opłatami egzekucyjnymi.

Należy zauważyć, że potrąceń ze świadczenia pieniężnego dokonuje się dopiero po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. Jednakże wysokość potrącenia jest wyliczana od kwoty świadczenia przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki zdrowotnej. Na dzień 28 lutego 2017 r. R. D. przysługiwała renta w wysokości 1.205,27 zł brutto. Wysokość renty po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych (łącznie wysokości 185,47 zł) wyniosła 1.019,80 zł. Wysokość potrąceń sum egzekucyjnych ze świadczeń nie mogła przekroczyć 25% kwoty brutto świadczeń, czyli kwoty 301,31 zł (1.205,27 x 25%). Niewątpliwie zatem dokonywane potrącenie w kwocie 301,31 zł nie przekroczyło 25% kwoty przyznanego świadczenia. Po potrąceniu kwoty 301,31 zł od kwoty 1.019,80 zł (czyli od wysokości świadczenia rentowego, które organ rentowy miał wypłacać wnioskodawcy przed potrąceniem sum egzekwowanych na podstawie tytułów wykonawczych) pozostała kwota świadczenia w wysokości 718,49 zł. Zgodnie z art. 85 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kwota najniższej renty dla osób częściowo niezdolnych do pracy od dnia 1 marca 2017 r.

wynosi 750 zł miesięcznie, a zatem świadczenie ustalone wnioskodawcy w wysokości 718,49 zł nie było niższe niż 50% kwoty najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy. Z tego względu należy uznać, że organ rentowy prawidłowo obliczył wysokość potrącenia dokonanego z renty wypadkowej wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze, apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 Kodeksu postępowania cywilnego (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 15 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715, w brzmieniu obowiązującym od dnia 13 października 2017 r.) – pkt II sentencji wyroku.

SSO del. Tomasz Madej SSA Alicja Sołowińska SSA Dorota Elżbieta Zarzecka